

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er fortsat kun maksimalt 1 minut. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll til at stille spørgsmål.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er, som om Dansk Folkeparti har blikket stift rettet imod næste valg eller den næste luns, som finansministeren kan kaste til et indflydelsessulent støtteparti.

Spørgsmålet er, om Dansk Folkepartis vision alene handler om kortsigtet tryghed eller måske nærmest indbildt tryghed, som består i, at man forhandler fra år til år, som finansordføreren formulerede det.

Det er, som om Velfærdskommissionens eksistens er gået fuldstændig hen over hovedet på Dansk Folkepartis ledelse, herunder hr. Kristian Thulesen Dahl. Der tales meget om at skaffe arbejde til folk, til de 800.000, der står uden for arbejdsmarkedet. Ville det ikke være interessant at se på Velfærdskommissionens anbefalinger på skatteområdet, der netop ville kunne skaffe job til nogle af de mennesker, som ikke har høje uddannelser, og som ikke kan være med i viden-samfundet, men som har brug for rigtige, regulære arbejdspladser?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var et modigt indlæg. Det var modigt i den forstand, at den radikale ordfører gør sig til talsmand for, at man skal tænke langsigtet i modsætning – kan jeg forstå – til det, ordføreren mener Dansk Folkeparti gør.

Det er jo et falsum, for lad os nu tage udgangspunkt i: Hvad gjorde Det Radikale Venstre, da man var i regering? Der lavede man en 2010-plan. Og hvorfor gjorde man det? Det gjorde man, fordi man sagde, det var udtryk for langsigtet politik. Hvad sagde 2010-planen? Den sagde: Hvor meget må det offentlige forbrug stige med fra år til år? Og så sagde den, at gælden skulle nedbringes til det halve af det, den var, når den måles i forhold til vores samlede produktion.

De rammer følger vi. Den langsigtede plan, som Det Radikale Venstre dengang var talsmand for, følger vi i de aftaler, vi laver med regeringen. Det gør Det Radikale Venstre ikke længere. I de ændringsforslag, Det Radikale Venstre har stillet til finansloven, accepterer

man, at nu er man ikke bundet af de rammer længere.

Så er spørgsmålet: Hvem fører så langsigtet politik? Og det er set i det lys, jeg syntes, det var et fantastisk modigt indlæg, der lige blev holdt fra en radikal.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for rosen – også på hr. Ole Stavads vegne, som jo åbenbart har skabt et skattesystem gennem 1990'erne, som Dansk Folkeparti synes er så fantastisk, at det skal cementeres i al fremtid, da vi jo ikke kan få svar på, hvornår det er, skattestoppet skal ophæves. Men hvis hr. Kristian Thulesen Dahl ønsker at rejse en statue af hr. Ole Stavad, giver jeg gerne den første halv-tredser til en indsamling, og det er der sikkert også mange andre her der vil bidrage til.

Men hr. Kristian Thulesen Dahl svarer jo ikke på spørgsmålet, det modige spørgsmål, om, hvordan vi skaber arbejdspladser ved at ændre på skattesystemet. Vi vil gerne være med til at skaffe 50.000 arbejdspladser i servicesektoren og håndværkssektoren. Skal der ikke skaffes arbejdspladser i disse sektorer, sådan at vi kan afhjælpe, at der står 800.000 mennesker uden for arbejdsmarkedet? Er det ikke Dansk Folkepartis politik at hjælpe med arbejdspladser netop for disse grupper, eller er det kun de veluddannede og højtlønnede, der skal have et arbejde i Dansk Folkepartis drømmesamfund?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu sagde jeg til hr. Morten Helveg Petersen, partikollega til spørgeren, at det sådan set ikke var sådan, at skattestoppet, som jeg så det, skulle være der i al evighed. Det sagde jeg faktisk. Nu bruger man så bare fra en anden radikal betegnelse al fremtid. Det dækker vel over det samme, så jeg har vel egentlig svaret på det spørgsmål.

Med hensyn til det med at skaffe arbejdspladser svarede jeg faktisk også, for jeg sagde, at en af grundene til, at det går godt i Danmark, nok er, at man kan disponere, fordi man ved, hvad det er, der gælder, man skal ikke frygte for, at der pludselig bliver lavet en skattestigning et eller andet sted, der gør, at når man har handlet i tiltro til det skattesystem, vi kender, så bliver det hele pludselig lavet om. Ved store skattereformer, hvor man ommøblerer en masse ting, har det jo også været sådan, at det var fristende lige